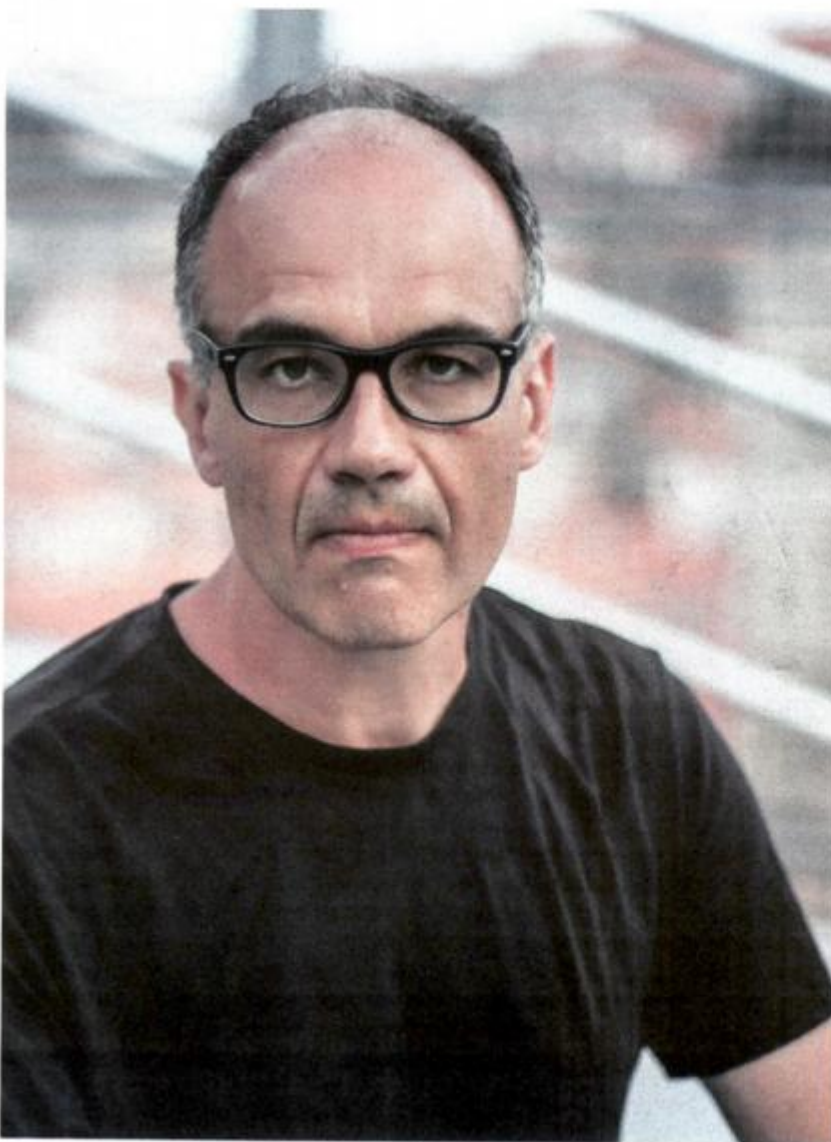

RAZGOVOR S IVANOM SALEČIĆEM, AUTOROM ROMANA 'GLAVA LAVA'

Moj tekst na festivalskoj pozornici najbolje je što mi se **trenutačno u životu događa**

Mene zapravo cijelo vrijeme zanima, prateći ukupnu kulturnu umjetničku i kulturnu produkciju, na koji način povezati tu fantastičnu bogatu prošlost i sadašnjost na način koji bi bio 'bez šavova', u kojem bi se **zadržala distinkcija Dubrovnika za kojeg stvarno mislim da je svjetski jedinstven**

Razgovarala
 Iva Dedo
 Foto Arhiva DLJI

Scene ispod Minčete je meni iznimno draga, uz Lovrijenac je možda najimpresivnija, i osobno mi jako važna jer sam ondje gledao 'Hekubu' te mlade glumce od kojih neki danas sudjeluju u predstavi 'Glava lava'

'GLAVA LAVA' POSLJEDNJA JE ovo-sezonska, ujedno najneočekivanija dramska premijera 72. Dubrovačkih ljetnih igara koja će odigrati u petak, 20. kolovoza na igralištu ispod Minčete. Nastala prema istoimenom romanu prvijencu hrvatskog publicista Ivana Salečića, objavljenom 2017. godine, kako stoji u uvodu, progovara o Dubrovniku kao mjestu sudara bremenite povijesti i burleskne tranzicije. U njemu autor isprepliće dvije priče, progovarajući o suvremenom Dubrovniku, kao i onom iz prošlih vremena s naglaskom na povijest obitelji Gundulić. Recentne gorko-humoristične peripetije oko kupovine i restauracije stana u povijesnoj gradskoj jezgri nadopunjuju se zavodljivom i zanimljivom poviješću Grada nad kojim lebdi zloguki usud Velike trešnje. Sa Salečićem smo porazgovarali koja su ga iskustva uopće ponukala da se prihvati pisanja knjige te kako je nakon desetljeća praćenja dramskog programa Festivala,

naći se uz bok autorima s kojima je 'de facto' odrastao.

Ne događa se veoma često da književnikov prvijenac u tako kratkom vremenu bude adaptiran na kazališne daske, tim više na festivalске. Kako tumačite taj sretan splet okolnosti?

Sigurno je bilo svega pa i Fortune. Bio je ranije plan da se u sklopu Dubrovačkih ljetnih igara izvede skraćena verzija teksta. To je bio plan za više domaćih suvremenih pisaca, ali se nažalost taj program nije dogodio jer je na njemu radila Mani Gotovac koja je preminula. Sve je nakon ostalo u zraku. Na kraju se realizirala ova predstava što je za mene genijalno iskustvo na svim razinama. Čini mi se da ljudima općenito u zadnjih nekoliko godina nedostaje pratiti suvremenu dramu i različiti autori rade komade koji nastaju iz njih te rezoniraju s trenutkom. Ovaj tekst je također takav i mislim da je to pridonijelo takvom raspletu. Pojednosto ne znam točno (smijeh).

Što je bilo Vaše polazište u njegovom pisanju?

Zapravo ga ne bih volio otkrivati jer mi je to kao 'spoiler'. Dolazim u Dubrovnik svake godine, barem na neko kraće vrijeme. Svakako manje nego što bih volio. Krećem se među mnogo ljudi, a dosta sam ih upoznao u razdoblju poraća dok su ti odnosi bili puno intenzivniji kada su se razvili. Slušao sam te priče i činilo mi se da su toliko ekstremne te ih je naprosto bilo šteta ne zapisati. Također, ovdje imam taj obiteljski krug jer mi je tata u Dubrovniku pohađao Gimnaziju. I on je stvorio strukturu koja je ostala dok nije umro. Ja sam se tuda počeo motati i bio sam jednom nogom unutra. Mene zapravo cijelo vrijeme zanima, prateći ukupnu kulturnu umjetničku i kulturnu produkciju, na koji način povezati tu fantastičnu bogatu prošlost i sadašnjost na način koji bi bio 'bez šavova', a u kojem bi se zadržala distinkcija Dubrovnika za kojeg stvarno mislim da je svjetski jedinstven. Tu su i ti moderni trendovi turizma pri kojima mi je strašno zamisao da se Grad svede na jedno generičko iskustvo kakvo preteže u mjestima koja nemaju nikakvu drugu tradiciju pa izmišljaju svašta jer postoje neke potrebe putnika. To je sve jedan trajni dijalog u kojeg sam se i ja pokušao uključiti. Ne mislim da sam

Puno Dubrovčana mi je reklo da su kupili nekoliko primjeraka knjige i da je dijele kao darove. Za mene je to stvarno dodana vrijednost koja, ne mogu reći da je neočekivana

donio konačan odgovor na ovo pitanje, ali na što bi uvijek volio staviti akcent su te dubrovačke perspektive. Treba se otvoriti nekim novim turističkim konceptima koji su nekad revolucionarni i drukčiji od sadašnje ponude.

Je li onda pretenciozno reći kako je Vaša knjiga svojevrsni priručnik za razumijevanje dubrovačkog mentaliteta?

To morate Vi reći, ali ako jest, meni je jako drago. Uvijek mi je frka kada ljudi iz Grada pričaju o mojem tekstu. Bilo bi mi grozno da ga sredina odbaci, ali srećom za neko čudo to se nije dogodilo. Puno Dubrovčana mi je reklo da su kupili nekoliko primjeraka knjige i da je dijele kao darove. Za mene je to dodana vrijednost koja, ne mogu reći da je neočekivana, stvarno sam se tome nadao, međutim drago mi je što je do toga zaista došlo. Ako to jest neki takav prikazan, sretan sam jer sam to želio. Mislim da će se Dubrovčani složiti kako posrijedi nije tekst namijenjen isključivo njima.

Koliko ste sudjelovali u kreativnom procesu adaptacije teksta?

Nisam puno, sudjelovao sam u odabiru lokacije. Predložio sam tri od kojih je jedna bila ispod Minčete, iako mi ona nije bila prvi izbor. On mi je bio tvrđava Svetog Ivana iz jednostavnog razloga jer su u sklopu nje integrirani ostatci kule Gondola. Kao što je Minčeta kula obitelji Menčetić, tako je postojala i ona Gundulića. Nalazila se na dijelu prema Buži, odnosno na Pustijerni, gdje su bile plemićke palače. To mi je bila dosta dobra referenca na koju smo se mogli nasloniti. Svidala mi se ta zamisao da se vidi more, ali smo shvatili da lokacija nije dobra jer se zbog vjetra često loše čuje tekst kojeg glumci izgovaraju. Onda smo došli do ideje scene ispod Minčete koja je meni iznimno draga, uz Lovrjenac možda najimpresivnija, i osobno mi je jako važna jer sam ondje gledao 'Hekubu' te mlade glumce od kojih neki danas sudjeluju u predstavi 'Glava lava'. U biti ona je njih predstavila publici. Naravno, ne znam je li moj prijedlog imao ikakve veze u konačnom izboru. Možda je to potpuna koincidencija. Nakon toga nisam izravno sudjelovao u dramatizaciji, vjerojatno jer nije bilo potrebe. Aida Bukvić me je čitavo vrijeme držala u tijeku sa scenografijom, dobio sam i tekst, pročitao sam ga prije negoli su krenule probe u Zagrebu na koje sam išao koliko god sam mogao. Marijana Fumić je uložila ogroman napor. Raspisala je komad u onim dijelovima gdje nema toliko dijaloga. U knjizi je to relativno jasno, jedan dio ima jako puno, a drugi izuzetno malo. U predstavi se to trebalo ujednačiti kako bi bilo podjednako.

Zbog obiteljskih i prijateljskih veza uz Grad pa tako i Igre ste 'de facto' odrasli. Jeste li ikad razmišljali o tome da biste se mogli naći uz bok piscima koji se na njima izvode?

Zapravo, ozbiljno o tome nisam razmišljao. Baš sam neki dan pričao o tome da me to netko prije upitao bi li bilo dobro da se jedan suvremeni tekst izvodi u Dubrovniku, naravno rekao bih da, ali sad kad je to moj, on ima sasvim drugu dimenziju. Igre su ipak veliki sustav, veliki pogon u kojeg ulazi produkcija od scene do glazbe predstave i meni je to tako fascinantno. Nisam uopće to očekivao. Ovo mi je genijalno iskustvo. Apsolutno najbolje što mi se trenutačno u životu događa.

DRAMSKI ANSAMBL 'GLAVE LAVA'

Od festivalskih početnika do veterana

Adaptaciju i dramatizaciju predstave 'Glava lava' potpisuje Marijana Fumić, a režiju Aida Bukvić kojoj je ovo prvi angažman na Dubrovačkim ljetnim igrama. Scenograf je Ivo Knezović, kostimografkinja Mirjana Zagorec, svjetlo oblikuje Martin Šatović, autor glazbe je Maro Market, a za scenski pokret zadužena je Blaženka Kovačarić. Festivalski dramski ansambl čine Amar Bukvić, Iva Kraljević, Jadranka Đokić, Dražen Šivak, Branimir Vidić - Flika, Maro Martinović, Doris Šarić-Kukuljica, Romano Nikolić, Marin Klišmanić i Gloria Dubelj. Nakon premijere, izvedbe su na festivalskom repertoaru 21., 22., 23. te 24. kolovoza s početkom u 21.30 sati, uz izuzetak izvedbe 22. kolovoza koja će početi u 22 sata.